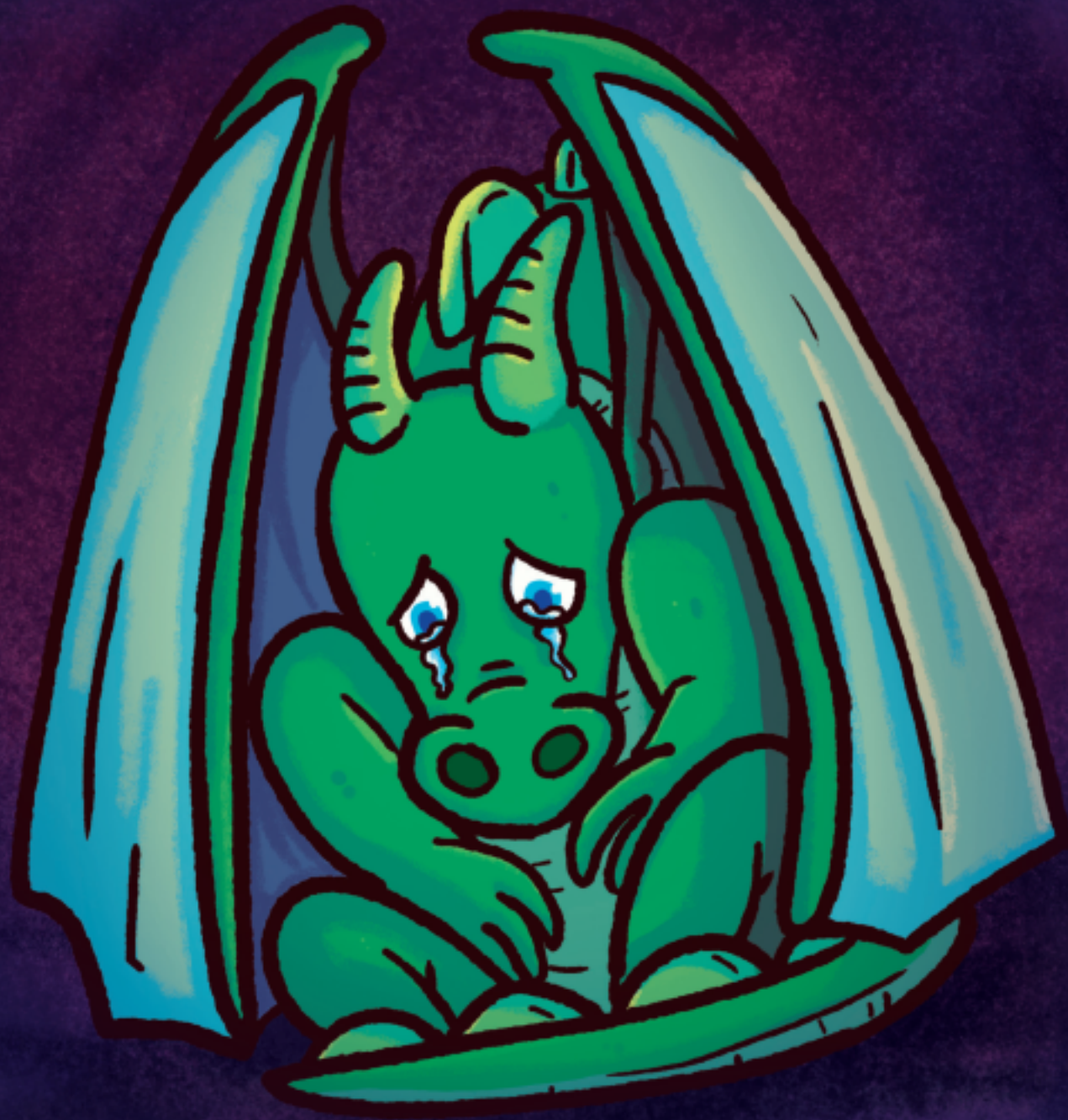

“Waarom ziet niemand wie ik echt ben?” fluisterde ze. Dikke drakentranen stroomden over haar wangen. Hoe kon het nou dat mensen haar liefde niet voelden? Maar ik verwarm ze toch? Ik verbrand ze niet, dacht ze verdrietig. Ze wist gewoon niet zo goed hoe ze haar vuur moest gebruiken. Dat maakte haar eenzaam. Ze voelde zich alleen, alsof niemand bij haar wilde zijn.

Wat de draak niet wist, was dat ze precies naast een bijzondere kikker was geland. De kikker zat verstopt in een diepe kuil. Hij zat daar al heel, heel lang, rustig wachtend op het moment waarvan hij wist dat het ooit zou komen.

De kikker was nog in diepe slaap toen hij ineens gesnik hoorde. Hij hoorde dat wel vaker. Soms was het een hondje dat sip was. Soms een vogel met een gebroken vleugel. Maar dit gesnik, dit raakte hem diep. Hij wist het meteen: dit is een draak die zich onbegrepen voelt.